

Pre svega

Dina voli da dolazi kod Rute. Prija joj toplina njene kuće. Ona vrsta topline zahvaljujući kojoj ni ne naslućuje da napolju duva vetar. Po ulasku u stan svoje sestre, Dina odmah izuje čizme i čarape i dugo stoji bosa, grejući se na Rutinim podovima. Rute ima podno grejanje, Rute, znači, ima sve.

„Šta radiš?“, smeje se Rute.

„Jesi li bila napolju?“

„Ne, radila sam. Šta ima?“

„Vetar, sestrice, vetar.“

„I ovde ga ima“, ponovo se nasmeje Rute i lagano joj dune u lice.

Zatim piju kafu. Rute naručuje picu. Dinin pogled luta po kuhinji. Njen pogled počiva na svemu što je lepo, jer kod Rute je stvarno lepo. Toplo i lepo. Ponekad Dinu preplavi želja da za to okrivi Rute. Da joj zameri to što je uspela da se izvuče. Da joj zameri što ju je Stefan oteo. Jer Dina nije mogla tako lako da se oslobodi. Da pobegne od hladnoće. Od samoće. A Dina ponekad oseća kao da nikako ne bi ni trebalo da pobegne. Da ne bi trebalo da se otrgne. Ne bi bilo prikladno da pobegne. Onda se naljuti na Rute. Zato što ni Ruti nije trebalo da

bude omogućeno da živi ovde. Da upozna tople podove i ljubav. Da kači sve police s lampicama.

Na Rutinom prozoru u tegli raste čajna pečurka. Kad je Dina ugleda, zagrcne se kafom i počne da se smeje, gušeći se.

„Šta je to?“, pita i pokazuje prstom Dina.

„Čajna pečurka“, objašnjava Rute.

„Zašto si stavila čipku oko tegle?“, ponovo se smeje Dina.

Rute samo blago skupi usne, ne odgovara.

„Podsetilo me je na nešto.“ Dina učuti i počne da razmišlja, prestala je da smeje.

„Čajne pečurke?“, Rutin glas ispuni sarkazam.

Ali Dina odmahuje glavom. Bolje donesi picu. Zatim masnim prstima jedu picu i zaborave na pečurku.

„Hoćeš li me ispratiti?“, pita Dina Rute, ali sestra samo odmahuje glavom.

„Želim malo da se posvetim prevođenju.“

Grle se čvrsto, Rute šalje Dini vazdušni poljubac, a vrata se zatvaraju.

Posle toga, sve se odvija prebrzo da bi se shvatilo. Prebrzo da bi se povikalo. Previše snažno da bi se čovek odupreo. Dina izlazi iz tramvaja broj 6 na stanici u Markalnskoj ulici i kreće kući. Ulica kojom hoda je tiha i pusta. Sa strane ulice parkirano je nekoliko hladnih automobila i jedan crveni minibus. Iako je januar, snega gotovo da nema, ali vetar snažno duva, pa Dina još dublje zavlači glavu u šal. Sve se dogodi u jednom kratkom

trenutku – trojica muškaraca iskaču iz minibusa, zgrabe Dinu i navuku joj vreću preko glave. Kao beživotnu lutku je ubacuju u zadnji deo vozila. Nema vriska. Nema otpora. Dina se smrzava i popušta jer je u nekom trenutku života prestala da se bori.

Zatim i dalje nepomično leži u zadnjem delu minibusa i pokušava da razmišlja. Hoće li je boleti? Hoće li preživeti? Hoće li sve to brzo proći? Ali misli ne dolaze. Taj prokleti um je zarobljen u vreći. Sve je zarobljeno, pa i strah. Dina ga ne oseća. Ono što oseća jesu mokre i hladne pantalone koje joj se pripijaju uz noge. Pomokrila se. Čini joj se da je minibus krenuo iz Rige jer je sada put ravan, gladak, a oni voze prilično brzo. Dina leži sklupčana u vlastitoj mokraći, glave zagnjurenene u vreći nabijenoj preko glave. Odjednom, u tom trenutku joj nešto zatreperi u svesti – sada zna na šta ju je podsetila Rutina čajna pečurka.

Dina je tada mogla imati oko deset godina. Jednog dana, bez ikakvog objašnjenja, majka je povelala nju i njenu sestru da od tada nadalje žive zajedno s Ajgarsom. Ne, nikad više se nećemo vratiti kući, objasnila je devojkama i više nije pričala o tome. Majka je volela Ajgarsa isto onako kako je ranije pred njim volela Vladimira, a pre njega Igora, a negde između svih njih i Janisa. Ajgars nije bio loš, ostavljao je devojke na miru. Nikada nije razgovarao sa sestrama, a i one su brzo naučile da ćute. Govor i smeh devojaka često su najavljivali novu modricu ispod majčinog oka. Ali majka

je Ajgarsa volela čak i s modricom ispod oka, tako da se sestre nisu previše brinule.

U početku, sestre nisu imale svoju sobu, pa su spavale u istoj sobi s majkom i Ajgarsom. Devojkama su prostrli jorgan iza ormana i dali im malu noćnu lampu. Međutim, i dalje je bio mrak. Svake večeri Dina je morala da sluša majčine uzdahe i hrkanje, kao i Ajgarsovo stenjanje. Već prve noći Dina i Rute su se pomokrile u svoj „krevet”. Dina se stidela da kaže majci, ali je ipak skupila hrabrost i priznala joj sve. Dobile su čiste čaršave, ali isto se desilo sledeće noći i one posle nje. Dina bi se budila na mokrom jorganu, a čaršav je krasila velika, žuta mrlja.

Obukla je farmerke i otišla u školu, ali su joj noge ceo dan ostale vlažne. Mami više ništa nisu govorile, jer ni ona nije imala toliko čistih čaršava. A majka je ionako bila zauzeta. Ajgars je želeo da bude s njom sve vreme. Nije voleo kada je želela da se poigra s Dinom i Rute.

Sestre su provele nekoliko meseci iza ormana. Svake noći bi se pomokrile. Ponekad nisu ni mogle reći da li je to bila Dina ili Rute, ili možda obe. Proučavale su mrlje na čaršavima u pokušaju da pronađu krivca, ali da li je uopšte važno? Čaršavi su ionako bili mokri, hladni, i imali su neprijatan miris. A one su u njima morale da spavaju. Preko dana, Dina bi razgrnula pokrivač nadajući se da će se ovo jednom završiti, da će se sve osušiti i da joj se više ove neprijatnosti neće dešavati. Ali dešavale su se. I Ruti su se opet dešavale.

Kada su dobile svoju sobu, majka je prvi put od useljenja zakoračila u njihovo carstvo iza ormana.